

[Birgit Busk.]

kommentarer at knytte til den bebudede lovgivning. Jeg skal ikke gå i detaljer, for det bliver der lejlighed til, efterhånden som lovforslagene lægges på tingets bord, men enkelte ting har jeg lyst til at sige allerede nu.

I finansministerens oplæg til lovgivning bebudes det, at der vil blive fremsat lovforslag om ændring af kildebeskatningen, for så vidt angår A-skatteyderne, således at efterbeskatning og tilbagebetaling af skat i videst muligt omfang undgås.

Jeg er ikke tilfreds med dette begreb „i videst muligt omfang undgås“. Jeg ønsker, at kildeskatten for samtlige A-skatteydere med en lønindkomst skal være definitiv. Når indkomsten er erhvervet, skal skatten være betalt. Dette er ikke noget uopnåeligt. Der er andre lande, hvor dette system er gennemført. Det kan vi også gøre i Danmark. Jeg synes, at regeringens bebudelse også på dette område igen er et forsøg på at sætte en ny lap på en udslidt klædning.

Jeg ønsker i denne forbindelse at gøre opmærksom på, at der er en meget stor og en meget principiel forskel på den indkomst, som knytter sig til lønmodtagere, og den, som knytter sig til erhvervsvirksomhed. Det svenske system, som vi har overtaget, fordi danske socialdemokrater altid har syntes, at hvad socialdemokraterne i Sverige gennemførte, var så evig dejligt, og som både venstre, de konservative og de radikale fulgte op, er et system, som svenskerne for længst selv har sagt farvel til, fordi virkeligheden viste, at det var uigennemførligt. Dette system fandt man godt nok til danskerne. Vi har senere oplevet eventyrlige efterbeskatninger og tilbagebetalinger. Faktisk har ingen dansk skatteyder vidst, hvor meget han eller hun skulle betale i skat. Det har givet en række menneskelige tragedier.

Når kildeskatten, som det er bebudet af regeringen, skal ændres for A-skatteyderne, bør man tage skridtet fuldt ud og opdele kildeskatten i en lønskat og en erhvervsskat. Det er ikke nok blot at følge den kommis-

sionsbetænkning, som foreligger. Den er kun en halv løsning, den er igen kun en lap på en klædning, som ikke duer. Jeg tilsiger mit partis medvirken til en ændring af kildeskatten, som også her tager sigte på en løsning, der ikke er stykvis, men i overensstemmelse med helheden.

I denne forbindelse vil jeg gerne pege på, at indkomstbeskatningen ikke er det eneste problem, vi har. Vi er i dag i Danmark i den situation, at vi over vore skatter har forringet vore erhvervs evne til at konkurrere med de tilsvarende erhverv i de lande, vi er forbundet med gennem De europæiske Fællesskaber. Jeg tænker her specielt på den beskatning af produktionsjorden i landbrug, skovbrug og gartneribrug, der ikke kendes i de øvrige europæiske landes erhverv, som de danske erhverv konkurrerer med. Jeg ønsker denne særbeskatning ophævet, og jeg tilbyder regeringen og folketetinget at anvise de muligheder for besparelser inden for den offentlige sektor, som kan finansiere en afskaffelse af denne form for særbeskatning.

Må jeg i øvrigt sige i denne omtale af beskatningen, at jeg finder det helt urimeligt, at vi, i en tid hvor vi med god grund jamrer, fordi vi ikke har den nødvendige kapitaldannelse, netop kører videre med den straf for opsparing, som ligger i vor formuebeskatning. Jeg synes tværtimod, det ville være i hele samfundets interesse, om vi ophævede denne særbeskatning og på denne måde fremmede bestræbelserne for at skabe arbejdspladser til de flest mulige mennesker. Det er efter min opfattelse den bedste form for sociallovgivning, man overhovedet kan gennemføre. Arbejde og arbejdsindkomst er bedre end en hvilken som helst form for understøttelse og tillige det eneste menneskeværdige.

Jeg har yderligere en bemærkning at gøre til justitsministerens bebudelse af forslag om ændring af retsplejeloven. Jeg opfatter denne bebudelse som et forsøg på en yderligere afkriminalisering af en række forbrydelser, som i den offentlige bevidsthed stadig står som forbrydelser. Jeg kan ikke